

บทที่ 5

อภิปรายผลของการศึกษา สรุป และข้อเสนอแนะ

5.1 อภิปรายผลของการศึกษา

งานวิจัยฉบับนี้ได้ทำการศึกษาใน โคนมที่ส่วนใหญ่ถูกเลี้ยงแบบผูกยืนโรง (82.14%) และมีสถานะเป็น โครีคอนม (82.69%) ซึ่งปัจจัยทั้ง 2 ต่างเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับวิการที่กิบในโคนม แต่จากการวิเคราะห์ Chi-Square test พบว่าทั้ง 2 ปัจจัยไม่มีอิทธิพลต่อวิการกิบที่ตรวจพบในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งอาจเกิดจากสัดส่วน โคนมที่เลี้ยงแบบปล่อยอิสระหรือกึ่งผูกกึ่งปล่อยอิสระและ โคนมในสถานะอื่น ๆ มีจำนวนน้อยเกินไป และเนื่องจากร้อยละ 86 ของวิการที่กิบในโคนมจะพบที่ขาหลังของโคนม⁽¹⁰⁾ ทางผู้ทำการศึกษาจึงทำการตัดแต่งกิบที่ขาหลังของ โคนมตัวอย่างทุกตัว (107 ตัว) และทำการตัดแต่งกิบขาหน้าเฉพาะใน โคนมที่แสดงอาการเจ็บขาหน้าอย่างชัดเจน (24 ตัว) และอีกหนึ่งปัจจัยที่มีความสำคัญกับการเกิดวิการที่กิบในโคนมคือ ปัจจัยฤดูกาลซึ่งมีผลต่ออุณหภูมิและความชื้น⁽⁶⁾ โดยการศึกษานี้ได้ศึกษาในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนพฤศจิกายนซึ่งเป็นช่วงฤดูฝนของประเทศไทย จึงมีอุณหภูมิและความชื้นในแต่ละฟาร์มใกล้เคียงกัน ดังนั้นความแตกต่างของผลการศึกษานี้เนื่องมาจากปัจจัยฤดูกาลจึงมีน้อย

โคนมที่อยู่ในการศึกษานี้มีทั้งหมด 107 ตัว ถึงแม้ว่าจะมีจำนวนตัวอย่างที่มากกว่าจำนวนตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณด้วยโปรแกรม Win Episcope เวอร์ชัน 2.0 (74 ตัวอย่าง) แต่ด้วยการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก (logistic regression) ที่มีการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวแปร ผลการวิเคราะห์จะแม่นยำมากยิ่งขึ้นหากมีจำนวนตัวอย่างที่มากขึ้น แต่เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ดำเนินการในฟาร์ม โคนมเขตจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน ซึ่งอยู่ในเขตภาคเหนือตอนบนของประเทศไทยซึ่งยังขาดแคลนช่างตัดแต่งกิบมืออาชีพ และเจ้าของฟาร์มโคนมยังให้ความสำคัญในเรื่องการตัดแต่งกิบไม่มาก ทำให้มีจำนวนฟาร์มและ โคนมเข้าร่วมในการศึกษาไม่มากนัก ซึ่งหากสามารถศึกษาในโคนมจำนวนมากขึ้น ก็จะทำให้ผลการศึกษามีความชัดเจนและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

5.1.1 วิการฝีที่กิบ (abscess)

จากผลการศึกษาพบว่า โคนมที่พบวิการฝีที่กิบมีแนวโน้มได้รับอาหารมากกว่า 2 มื้อต่อวันสัมพันธ์ทางลบ 0.08 เท่า เมื่อเทียบกับ โคนมที่ได้รับอาหาร 2 มื้อต่อวัน (ตาราง 4.5) ซึ่งคล้ายคลึงกับผลงานวิจัยของ Bergsten, 1994 ที่พบว่า การให้อาหารชั้นแก่โคนมที่น้อยกว่า 4 มื้อต่อวันจะพบวิการ

รอยช้ำที่กีบ (sole hemorrhage) ที่รุนแรงมากขึ้น⁽³⁹⁾ ซึ่งการให้อาหารแก่โคนมมากกว่า 2 มื้อต่อวันจะ เป็นการช่วยกระตุ้นกระบวนการย่อยอาหารของกระเพาะหมัก และกระตุ้นการเคี้ยวอาหารเพื่อหลั่ง น้ำลายอันมีคุณสมบัติเป็นบัฟเฟอร์ซึ่งสามารถปรับสภาพความเป็นกรด-ด่าง⁽¹⁵⁾ ทำให้ลดการเกิด ภาวะกระเพาะหมักเป็นกรด (ruminal acidosis) อันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะไรกีบอักเสบ (laminitis) ที่กีบของแม่โคนมได้^(10, 15) เนื่องจากภาวะไรกีบอักเสบเป็นภาวะที่ทำความเสียหายให้ เส้นเลือดที่นำก๊าซออกซิเจนและสารอาหารไปหล่อเลี้ยงที่กีบ ส่งผลทำให้โครงสร้างของกีบนั้น อ่อนแอลง ทำให้เศษดินและ หินสามารถเข้าไปอุดบริเวณกีบที่มีความอ่อนแอได้ง่าย เมื่อมีการฝังตัว ของสิ่งแปลกปลอมลึกลงไปจนถึงชั้นเนื้อกีบ (corium) จะทำให้เกิดการอักเสบและติดเชื้อ เกิดเป็น หนองสะสมอยู่ภายในกีบ สร้างความเจ็บปวดแก่โคนมทั้งในขณะที่ยืนและขณะเดินได้⁽¹⁰⁻¹²⁾ และจาก ผลการศึกษาพบว่าโคนมที่พบการฝีที่กีบที่มีแนวโน้มอายุในช่วง 2-7 ปีเป็นปัจจัยสัมพันธ์ทางบวก 2.96 เท่าเมื่อเทียบกับโคนมที่มีอายุน้อยกว่า 2 ปี (ตาราง 4.5) ซึ่งปัจจัยด้านอายุของโคนมมีความ เกี่ยวข้องเนื่องจากโคนมที่มีอายุมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากโคนมที่อายุน้อยกว่า 2 ปียังมีสถานะส่วนใหญ่เป็นโครุ่นถึงโคสาวอยู่ แต่โคนมที่อายุ 2-7 ปีนั้นส่วนใหญ่มีสถานะเป็นโครีดนมหรือเคยผ่าน การให้น้ำนมมาก่อน ดังนั้นจึงมีโอกาสที่จะเคยเกิดภาวะกระเพาะหมักเป็นกรดเนื่องมาจากการ ได้รับอาหารข้นปริมาณมากในช่วงที่มีการรีดนม ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับวิธีการกีบที่ตรวจ พบในโคนมได้ ดังเช่นในงานวิจัยของ Bielfeldt, 2004⁽⁴⁰⁾ ซึ่งพบว่าโคนมที่มีการให้ผลผลิตน้ำนมสูง จะสัมพันธ์กับอาการเจ็บขาและการเกิดอาการที่บริเวณพื้น (sole) และขอบขาว (white line) ของกีบ ได้ อีกทั้งโคนมที่มีอายุมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงมีโอกาสที่จะสัมพันธ์กับปัจจัยได้หลากหลายและยาวนาน กว่าโคนมที่มีอายุน้อยกว่า เช่น น้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้น โอกาสในการมีปัญหาด้านมออักเสบหรือมดลูก อักเสบ เป็นต้น

5.1.2 วิธีการสันกีบเปื่อย (heel horn erosion)

วิธีการสันกีบเปื่อยเป็นวิธีการที่มีสาเหตุหลักมาจากการที่โคนมถูกเลี้ยงบนพื้นที่เปียกชื้นเป็น เวลานาน ทำให้กีบบริเวณสันกีบซึ่งมีความอ่อนนุ่มกว่ากีบบริเวณอื่นเกิดการสึกกร่อนและหลุดลอก ออกได้ง่าย^(10, 11) ซึ่งนอกจากปัจจัยเรื่องความชื้นแล้ว โครงสร้างกีบที่อ่อนแอจากการเกิดภาวะไรกีบ อักเสบเองก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดวิธีการสันกีบเปื่อยได้ง่ายขึ้น เนื่องจากพื้นกีบที่ขาดความแข็งแรงก็จะ สามารถสึกกร่อนได้ง่ายเมื่อเจอกับปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการเกิดวิธีการสันกีบเปื่อยซึ่งสอดคล้อง กับผลการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่าโคนมที่พบวิธีการสันกีบเปื่อยมีแนวโน้มได้รับกากมัสตาร์ด สัมพันธ์ทางบวก 15.91 เท่า เมื่อเทียบกับโคนมที่ไม่ได้รับกากมัสตาร์ดเป็นอาหาร (ตาราง 4.5) เนื่องจากกากมัสตาร์ดซึ่งเป็นอาหารข้นที่มีโปรตีนสูง^(41, 42) จึงมีแนวโน้มทำให้เกิดภาวะแอมโมเนีย

ในกระเพาะหมักและในเลือดสูง และเกิดกระบวนการสร้าง histamine ขึ้นในกระเพาะเลือดซึ่งไปมีผลต่อชั้นเคอราตินของกีบและทำให้เกิดภาวะไร้กีบอักเสบตามมาได้⁽³⁵⁾ อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า โคนมที่พบการสั้นกีบเปื่อยมีแนวโน้มได้รับมันฝรั่งอันเป็นอาหารชั้นที่มีคาร์โบไฮเดรตสูงและโน้มนำทำให้เกิดภาวะไร้กีบอักเสบตามมาได้ง่าย⁽¹⁰⁾ กลับสัมพันธ์ทางลบ 0.29 เท่าเมื่อเทียบกับโคนมที่ไม่ได้รับมันฝรั่งเป็นอาหาร (ตาราง 4.5) ซึ่งผลการศึกษานี้มีความแตกต่างจากงานวิจัยอื่น ๆ โดยความแตกต่างของผลการศึกษาอาจเกิดขึ้นได้เพราะว่าวิธีการสั้นกีบเปื่อยเป็นวิธีการที่มีสาเหตุหลักมาจากการที่โคนมยืนอยู่บนที่ชื้นและเป็นระยะเวลานาน แม้ว่าโคนมทั้งหมดที่อยู่ในการศึกษานี้จะทำการเก็บข้อมูลในช่วงฤดูฝนซึ่งสภาพแวดล้อมมีความชื้นใกล้เคียงกันในแต่ละฟาร์ม แต่ความแตกต่างของลักษณะและความสะอาดของพื้นคอกในแต่ละฟาร์ม และการจัดการด้านปริมาณอาหารชั้นในแต่ละฟาร์มให้ไม่เท่ากัน อาจเป็นปัจจัยรบกวนที่มีอิทธิพลต่อการเกิดวิธีการสั้นกีบเปื่อยของโคนมในการศึกษานี้ได้

5.1.3 วิธีการพื่นกีบแตกหรือแยก (sole fracture/ double sole)

โคนมที่มีอาการไร้กีบอักเสบและเกิดรอยชำเลือดที่บริเวณชั้นต่าง ๆ ของกีบมาก่อน เมื่อไม่ได้รับการแก้ไขความรุนแรงของวิธีการที่กีบจึงมากขึ้น ซึ่งอาจพบการสะสมของของเหลวจำพวกหนองอยู่ในชั้นของกีบและเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการแยกชั้นของกีบออกมาอย่างชัดเจน จนเกิดเป็นวิธีการพื่นกีบแตกหรือแยกขึ้น โดยโคนมที่มีวิธีการกีบนี้จะได้รับบาดเจ็บปวดเป็นอย่างมาก เนื่องจากเกิดแรงกดจากการคั่งของของเหลวที่บริเวณชั้นของพื่นกีบ จึงทำให้ลักษณะการเดินหรือทำยืนของโคนมเปลี่ยนแปลงไปจากปกติ^(10, 11) จากผลการศึกษาพบว่า โคนมที่พบวิธีการพื่นกีบแตกหรือแยกมีแนวโน้มพบลักษณะทำยืนด้านข้างผิดปกติ 2.60 เท่าเมื่อเทียบกับ โคนมที่มีลักษณะทำยืนด้านข้างปกติ (ตาราง 4.5) ซึ่งเป็นไปได้ว่า โคนมที่มีลักษณะทำยืนด้านข้างผิดปกติมีความพยายามที่จะลดแรงกดกระทบบนบริเวณพื่นกีบ ในจุดที่มีการแตกหรือแยกของพื่นกีบ ซึ่งอาจมีการสะสมของของเหลวในวิธีการนี้

5.1.4 วิธีการแผลหลุมที่พื่นกีบ (sole ulcer)

วิธีการแผลหลุมที่พื่นกีบเป็นวิธีการที่มีความเกี่ยวข้องกับภาวะไร้กีบอักเสบ ซึ่งทำให้โครงสร้างของกีบอ่อนแอ และเมื่อกีบของโคนมได้รับแรงกระแทกจากการยืนหรือเดิน จะสามารถทำให้เกิดวิธีการรอยชำที่พื่นกีบและสามารถพัฒนาความรุนแรงจนกลายเป็นวิธีการแผลหลุมที่พื่นกีบตามมา⁽¹⁰⁾

¹¹⁾ จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่า โคนมที่พบวิธีการแผลหลุมที่พื่นกีบมีแนวโน้มได้รับข้าวโพดหมักสัมพันธ์ทางบวก 9.02 เท่า เมื่อเทียบกับ โคนมที่ไม่ได้รับข้าวโพดหมักเป็นอาหาร (ตาราง 4.5)

เนื่องจากข้าวโพดหมักโดยปกติจะมีสถานะเป็นกรด⁽⁴³⁾ และหากกระบวนการหมักข้าวโพดไม่ได้คุณภาพก็จะยิ่งทำให้สถานะความเป็นกรดยิ่งสูงกว่าปกติ ซึ่งสัมพันธ์กับงานวิจัยของ Amory, 2006 ที่แสดงให้เห็นว่าเมื่อโคนมได้รับข้าวโพดหมักเข้าไปจะทำให้มีโอกาสเกิดภาวะกระเพาะหมักเป็นกรดได้สูงกว่าปกติ และสามารถเกิดภาวะโรกิบอักเสบตามมาได้⁽¹⁶⁾ อีกทั้งผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าโคนมที่พบการแผลหุลุมที่พื้นกิบมีแนวโน้มพบคะแนนการเดินเท่ากับ 2 และ 3 สัมพันธ์ทางบวก 4.09 และ 9.69 เท่าตามลำดับ เมื่อเทียบกับโคนมที่มีคะแนนการเดินเท่ากับ 1 (ตาราง 4.5) แสดงให้เห็นว่าคะแนนการเดินที่สูงขึ้นพบว่ามีความสัมพันธ์กับการพบการแผลหุลุมที่พื้นกิบได้มากขึ้น เนื่องจากวิการนี้มีลักษณะของแผลหุลุมหรือต่งเนื้อที่ยื่นออกมาจากพื้นกิบจึงก่อให้เกิดความเจ็บปวดในขณะที่โคลงน้ำหนักที่กิบ ทำให้ขณะเดินโคนมจึงแสดงอาการขาเจ็บให้เห็น ซึ่งโคนมที่มีปัญหาที่กิบและขาเจ็บจะมีการใช้คะแนนการเดินเป็นตัวชี้วัด และการที่โคนมจะแสดงปัญหาที่กิบและขาเจ็บได้นั้นส่วนใหญ่จะพบว่ามีการที่กิบเป็นหลัก ดังเช่นงานวิจัยของ Capion et.al., 2009 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโคนมที่มีปัญหาที่กิบและขาเจ็บมีความสัมพันธ์กับวิการรอยชำที่พื้นกิบ⁽²⁴⁾

5.1.5 วิการรอยแยกแนวตั้งที่ผนังกิบ (vertical fissure)

วิการรอยแยกแนวตั้งที่ผนังกิบเป็นวิการที่เกิดขึ้นจากการมีความผิดปกติที่ไรกิบบริเวณ periople ซึ่งมีหน้าที่สร้างเนื้อกิบให้งอกลงมา เมื่อเกิดความผิดปกติที่กิบอันได้แก่ การได้รับแรงกระแทก ภาวะแห้งน้ำ (dehydration) ภาวะโรกิบอักเสบ และการขาดแร่ธาตุบางชนิด เช่น ทองแดง หรือสังกะสี เป็นต้น ก็จะส่งผลทำให้กิบที่ถูกสร้างขาดความแข็งแรงและเกิดการแตกแยกออกเป็นแนวตั้งได้^(10, 11) ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าโคนมที่พบวิการรอยแยกแนวตั้งที่ผนังกิบมีแนวโน้มพบคะแนนร่างกายที่อยู่ในช่วง 2.5-3.5 สัมพันธ์ทางบวก 3.03 เท่า เมื่อเทียบกับโคนมที่มีคะแนนร่างกายน้อยกว่า 2.5 (ตาราง 4.5) โดยสาเหตุอาจเกิดขึ้นเนื่องจากโคนมที่มีคะแนนร่างกายที่มากกว่าส่วนใหญ่จะมีน้ำหนักตัวที่เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งแรงกระแทกที่ส่งมาที่กิบ โคนมจะมีมากกว่าโคนมที่มีคะแนนร่างกายที่น้อยกว่า อีกทั้งโคนมที่มีคะแนนร่างกายมากกว่าอาจมีโอกาที่จะได้รับอาหารขุ่นที่มีคาร์โบไฮเดรตหรือโปรตีนสูงกว่าจึงโน้มนำทำให้เกิดภาวะกระเพาะหมักเป็นกรดและเกิดภาวะโรกิบอักเสบตามมาได้^(10, 35) และผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าโคนมที่พบวิการรอยแยกแนวตั้งที่ผนังกิบมีแนวโน้มพบในฟาร์ม โคนมที่มีอายุมากกว่า 10 ปีสัมพันธ์ทางบวก 15.50 เท่า เมื่อเทียบกับฟาร์ม โคนมที่มีอายุฟาร์ม 1-5 ปี (ตาราง 4.5) ซึ่งสาเหตุอาจเป็นไปได้เนื่องจากอายุฟาร์มที่เพิ่มมากขึ้นก็มีความเป็นไปได้ที่สภาพโรงเรือนและพื้นคอกมีการพุดังไปตามกาลเวลาและตามอายุ

การใช้งาน จึงอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความผิดปกติของการลงน้ำหนักที่กีบขณะยืนของโคนม เนื่องจากพื้นคอกมีลักษณะไม่สม่ำเสมอ และอาจทำให้โคนมมีการกระแทกในขณะยืนและนอนได้

ผลการศึกษานี้ได้สนับสนุนข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับวิการที่กีบในโคนม แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงมีปัจจัยอีกหลายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับวิการที่กีบในโคนมได้ อาทิเช่น ประวัติการมีปัญหาด้านมอ๊กเสบ หรือโรคมดลูกอ๊กเสบ รูปแบบการให้อาหาร โคนมก่อนคลอดและหลังคลอดลูก (transition period) พฤติกรรมการนอนและการยืนของโคนม (lying time และ standing time) การออกแบบคอกและที่อยู่อาศัยของโคนม และรวมไปถึงสถานที่และช่วงระยะเวลา ที่ทำการศึกษาวิจัย^(6, 10, 11, 16, 40) เป็นต้น

5.2 สรุป

จากผลการศึกษาพบว่าวิการฝี่ที่กีบมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการให้อาหารมากกว่า 2 มื้อต่อวัน และปัจจัยอายุของโคนมในช่วง 2-7 ปี วิการสันกีบเปียมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการให้มันฝรั่งและกากมันฝรั่งเป็นอาหารแก่โคนม วิการพื้นกีบแตกหรือแยกมีความสัมพันธ์กับปัจจัยลักษณะทำยืน ด้านข้างที่ผิดปกติของโคนม วิการแผลหลุมที่พื้นกีบมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการให้ข้าวโพดหมัก เป็นอาหารแก่โคนมและปัจจัยคะแนนการเดินที่เพิ่มมากขึ้น และวิการรอยแยกแนวตั้งที่ผนังกีบมีความสัมพันธ์กับคะแนนร่างกายของโคนมช่วง 2.5-3.5 และอายุของฟาร์มที่มากกว่า 10 ปี จะเห็นได้ว่าวิการกีบแต่ละชนิดต่างมีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของการเกิดวิการกีบแต่ละชนิด โดยข้อมูลที่ได้จากการศึกษานี้เกษตรกรสามารถนำไปพิจารณาและปฏิบัติได้จริง ซึ่งจะช่วยลดจำนวนโคนมที่มีปัญหากีบและขาเจ็บภายในฟาร์ม และอาจส่งผลทำให้สุขภาพและผลผลิตน้ำนมของโคนมภายในฟาร์มดีขึ้นตามมา อย่างไรก็ตาม ยังคงมีปัจจัยอื่นอีกหลายปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับวิการที่กีบในโคนม จึงเป็นเรื่องที่ควรจะทำการศึกษาเพิ่มเติมต่อไป

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาวิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในฟาร์มโคนมเขตภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย ซึ่งในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทยต่างก็มีปัจจัยที่แตกต่างกัน อาทิเช่น ความแตกต่างของลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ หรือความเหมาะสมของการปลูกพืชอาหารสัตว์ในแต่ละท้องที่ต่างก็มีความแตกต่างกัน เป็นต้น ดังนั้นหากสามารถขยายขอบเขตการเก็บข้อมูลหรือมีข้อมูลในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทยก็จะทำให้เกษตรกรผู้เลี้ยง โคนมทั่วประเทศสามารถใช้ข้อมูลปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเกิดวิการที่กีบในโคนมของประเทศไทยในแต่ละภูมิภาคได้

2. การคำนวณทางสถิติด้วยการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก (logistic regression analysis) จะมีความถูกต้องและแม่นยำมากขึ้นเมื่อมีจำนวนตัวอย่างที่มากขึ้น ดังนั้นหากสามารถพัฒนาช่างตัดแต่งกีบโคในประเทศไทยและเสริมสร้างความเข้าใจถึงความสำคัญของการตัดแต่งกีบโคแก่เกษตรกรผู้เลี้ยงโคทั่วประเทศไทยได้ ก็จะทำให้สามารถเก็บข้อมูลได้เพิ่มมากขึ้นและเป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือของฐานข้อมูลเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอาการกีบโคในประเทศไทย โดยข้อมูลควรอยู่ในพื้นฐานที่เกษตรกรผู้เลี้ยงโคสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริง

3. ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาหรือของตัดแต่งกีบโคในประเทศไทยเพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อช่างตัดแต่งกีบและโคที่เข้ารับการตัดแต่งกีบ อีกทั้งยังเป็นการอำนวยความสะดวกต่อการตัดแต่งกีบของช่างตัดแต่งกีบ เนื่องจากรถหรือของตัดแต่งกีบโคส่วนใหญ่ในประเทศไทยยังมีความลำบากในการใช้งาน และในบางกรณีอาจทำให้โคนมหรือช่างตัดแต่งกีบได้รับบาดเจ็บเนื่องจากความไม่ได้มาตรฐานของของตัดแต่งกีบโค หากสามารถพัฒนาหรือของตัดแต่งกีบโคให้ดีขึ้นได้และทำให้โคในประเทศไทยได้รับการตัดแต่งกีบอย่างทั่วถึง ในอนาคตโคในประเทศไทยจะมีสุขภาพที่ดีขึ้นและสามารถให้ผลผลิตเป็นที่น่าพึงพอใจแก่เกษตรกรไทยได้